A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2017. október 25.* [i]

„Fellebbezés – 1907/2006/EK rendelet (REACH-rendelet) – 57. cikk – Különös aggodalomra okot adó anyagok – Azonosítás – A 2. cikk (8) bekezdésének b) pontja – Mentesség – A 3. cikk 15. pontja – Az »intermedier« fogalma – Akrilamid”

A C-650/15. P. sz. ügyben,

a **Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG)** (székhelye: Brüsszel [Belgium]),

az **SNF SAS** (székhelye: Andrézieux-Bouthéon [Franciaország])

(képviselik őket: E. Mullier és R. Cana avocats, valamint D. Abrahams barrister)

fellebbezőknek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2015. december 4-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a többi fél az eljárásban:

az **Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA)** (képviselik: M. Heikkilä és W. Broere, meghatalmazotti minőségben, segítőik: J. Stuyck és S. Raes advocaten)

alperes az elsőfokú eljárásban,

a **Holland Királyság** (képviselik: M. Bulterman és B. Koopman, meghatalmazotti minőségben),

az **Európai Bizottság** (képviselik: K. Talabér-Ritz, E. Manhaeve, K. Mifsud-Bonnici és D. Kukovec, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

beavatkozó felek az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta tanácselnök, C. G. Fernlund (előadó), J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev és E. Regan bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: L. Hewlett főtanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2017. január 11-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

a főtanácsnok indítványának a 2017. július 6-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG) és az SNF SAS az Európai Unió Törvényszéke 2015. szeptember 25-i PPG és SNF kontra ECHA-ítéletének (T-268/10 RENV, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:698) hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította az Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA) azon 2009. december 22-i határozatának megsemmisítése iránti keresetüket, amely az akrilamidot (EC-szám: 201-173-7) a 2009. június 22-i 552/2009/EK bizottsági rendelettel (HL 2009. L 164., 7. o.) módosított, a vegyi anyagok regisztrálásáról, értékeléséről, engedélyezéséről és korlátozásáról (REACH), az Európai Vegyianyag-ügynökség létrehozásáról, az 1999/45/EK irányelv módosításáról, valamint a 793/93/EGK tanácsi rendelet, az 1488/94/EK bizottsági rendelet, a 76/769/EGK tanácsi irányelv, a 91/155/EGK, a 93/67/EGK, a 93/105/EK és a 2000/21/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. december 18-i 1907/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 396., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 136., 3. o.; HL 2008. L 141., 22. o.; HL 2009. L 36., 84.; HL 2010. L 118., 89. o.; HL 2015. L 212., 39. o.; a továbbiakban: REACH-rendelet) 57. cikkében szereplő kritériumoknak megfelelő anyagként azonosította az említett rendelet 59. cikke értelmében (a továbbiakban: vitatott határozat).

Jogi háttér

2 A REACH-rendelet (41) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„Az intermedierekre a végrehajthatóság és különleges jellegük miatt külön regisztrálási követelményeket kell megállapítani. A polimereket mindaddig mentesíteni kell a regisztrálás és az értékelés alól, amíg megbízható műszaki és hiteles tudományos kritériumok alapján kivitelezhető és költséghatékony módon ki nem lehet választani azokat a polimereket, amelyek az emberi egészség és a környezet szempontjából kockázatot jelentenek, és emiatt regisztrálásuk szükséges.”

3 E rendelet „Alkalmazás” című 2. cikke előírja:

„(1) Ezt a rendeletet nem kell alkalmazni a következőkre:

[…]

c) nem elkülönített intermedierek;

[…]

(8) A telephelyen elkülönített intermedierek és a szállított elkülönített intermedierek mentesülnek a következők alól:

[…]

b) a VII. cím.

(9) A II. és a VI. cím rendelkezéseit a polimerekre nem kell alkalmazni.”

4 Az említett rendelet „Fogalommeghatározások” című 3. cikke kimondja:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

15. »intermedier«: a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából kémiai feldolgozás (a továbbiakban: a szintézis) során felhasznált anyag:
   a) »nem elkülönített intermedier«: olyan intermedier, amelyet a szintézis során nem távolítanak el szándékosan (kivéve mintavétel céljából) abból a berendezésből, amelyben a szintézis végbemegy. Az ilyen berendezés a reaktort, kiegészítő berendezéseit és azokat a berendezéseket foglalja magában, amelyeken az anyag(ok) a folytonos vagy szakaszos folyamat során áthalad(nak), valamint a reakció következő lépése érdekében az egyik tartóedényből a másikba való átjuttatáshoz használt csőrendszert, de nem foglalja magában azokat a tartályokat és más tartóedényeket, amelyekben az anyago(ka)t a gyártás után tárolják;
   b) »telephelyen elkülönített intermedier«: olyan intermedier, amely nem felel meg a nem elkülönített intermedier kritériumainak, és amelynek esetében az intermedier gyártására és az adott intermedierből az egyéb anyag(ok) szintézisére egyazon – egy vagy több jogi személy által üzemeltetett – telephelyen kerül sor;
   c) »szállított elkülönített intermedier«: olyan intermedier, amely nem felel meg a nem elkülönített intermedier kritériumainak, és amelyet más telephelyek között szállítmányoznak vagy beszállítanak;

16. »telephely«: egy adott terület, ahol – amennyiben az anyag(ok)nak egynél több gyártója van – bizonyos infrastruktúrákat és létesítményeket közösen használnak;

[…]”

5 A REACH-rendeletnek „A telephelyen elkülönített intermedierek regisztrálása” című 17. cikke következőképpen szól:

„(1) Valamennyi olyan gyártó, aki legalább évi egy tonna mennyiségben telephelyen elkülönített intermediert gyárt, a telephelyen elkülönített intermedier tekintetében regisztrálási dokumentációt nyújt be az Ügynökségnek.

(2) A telephelyen elkülönített intermedier regisztrálási dokumentációja tartalmazza valamennyi alábbi információt, amennyiben a gyártó azokat további vizsgálatok lefolytatása nélkül képes benyújtani:

a) a gyártó megnevezése a VI. melléklet 1. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

b) az intermedier azonosító adatai a VI. melléklet 2.1–2.3.4. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

c) az intermedier osztályba sorolása a VI. melléklet 4. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

d) az intermedier fiziko-kémiai, emberi egészséggel vagy környezettel kapcsolatos tulajdonságaira vonatkozóan rendelkezésre álló információk. Amennyiben teljes vizsgálati jelentés rendelkezésre áll, a vizsgálat összefoglalóját kell benyújtani;

e) a felhasználás rövid általános leírása a VI. melléklet 3.5. szakaszában meghatározottak szerint;

f) az alkalmazott kockázatkezelési intézkedésekre vonatkozó részletek.

[…]

(3) A (2) bekezdést kizárólag olyan telephelyen elkülönített intermedierek esetében kell alkalmazni, amelyek esetén a gyártó megerősíti, hogy az anyag gyártása és felhasználása kizárólag szigorúan ellenőrzött körülmények között megy végbe, és az anyagot teljes életciklusa alatt műszaki intézkedésekkel szigorúan, behatárolva tartják. Ellenőrzési és eljárási technológiákat kell alkalmazni a kibocsátás és az abból eredő bármilyen expozíció minimalizálására.

Amennyiben ezek a feltételek nem teljesülnek, a regisztrálási dokumentációnak tartalmaznia kell a 10. cikkben meghatározott információt.”

6 A REACH-rendelet „Szállított elkülönített intermedierek regisztrálása” című 18. cikke szerint:

„(1) Valamennyi olyan gyártó vagy importőr, aki legalább évi egy tonna mennyiségben gyárt vagy hoz be szállított elkülönített intermediert, a szállított elkülönített intermedier tekintetében regisztrálási dokumentációt nyújt be az Ügynökséghez.

(2) A szállított elkülönített intermedier regisztrálása valamennyi alábbi információt tartalmazza:

a) a gyártó vagy importőr megnevezése a VI. melléklet 1. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

b) az intermedier azonosító adatai a VI. melléklet 2.1–2.3.4. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

c) az intermedier osztályba sorolása a VI. melléklet 4. szakaszában meghatározottaknak megfelelően;

d) az intermedier fiziko-kémiai, emberi egészséggel vagy környezettel kapcsolatos tulajdonságaira vonatkozóan rendelkezésre álló információk. Amennyiben teljes vizsgálati jelentés rendelkezésre áll, a vizsgálat összefoglalóját kell benyújtani;

e) a felhasználás rövid általános leírása a VI. melléklet 3.5. szakaszában meghatározottak szerint;

f) az alkalmazott, és a felhasználó részére a (4) bekezdéssel összhangban ajánlott kockázatkezelési intézkedésekre vonatkozó információ.

[…]

(3) A gyártónként vagy importőrönként évi ezer tonna feletti mennyiségű szállított elkülönített intermedier regisztrálási dokumentációja a (2) bekezdésben előírt információkon kívül tartalmazza a VII. mellékletben meghatározott információkat is.

Ezen információk megszerzésére a 13. cikket kell alkalmazni.

(4) A (2) és a (3) bekezdés kizárólag az olyan szállított elkülönített intermedierek esetében alkalmazható, amelyek esetén a gyártó vagy importőr maga megerősíti vagy kijelenti, hogy a felhasználótól megerősítést kapott arra vonatkozóan, hogy az adott intermedier felhasználásával más anyag(ok) szintézise más telephelyeken a következő szigorúan ellenőrzött feltételek mellett megy végbe:

a) az anyagot teljes életciklusa alatt műszaki intézkedésekkel szigorúan, behatárolva tartják, beleértve a berendezés gyártását, tisztítását, takarítását és karbantartását, a mintavételt, az analízist, a berendezések és a tárolótartályok töltését és ürítését, a hulladékok elhelyezését vagy tisztítását és tárolását;

b) alkalmazzák az eljárási és ellenőrzési technológiákat a kibocsátás és bármilyen abból eredő expozíció minimalizálására;

c) az anyagot kizárólag megfelelően képzett és jogosult személyzet kezeli;

d) takarítási és karbantartási munkák esetében a rendszer megnyitása és a rendszerbe való belépés előtt különleges eljárásokat alkalmaznak, mint például kiürítés és átmosás;

e) baleset esetén és amennyiben hulladék keletkezik, a tisztítási vagy takarítási és karbantartási eljárások során eljárási és/vagy ellenőrzési technológiákat alkalmaznak a kibocsátás és az abból eredő expozíció minimalizálása érdekében;

f) az anyagkezelési eljárások jól dokumentáltak, és ezeket a telephely üzemeltetője szigorúan felügyeli.

Amennyiben az első albekezdésben felsorolt feltételek nem teljesülnek, a regisztrálási dokumentációnak tartalmaznia kell a 10. cikkben meghatározott adatokat."

7 A REACH-rendelet „Engedélyezés" című VII. címe tartalmazza többek között a rendelet 56–64. cikkét.

8 E rendelet „Általános rendelkezések" című 56. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A gyártó, importőr vagy továbbfelhasználó a mások általi felhasználás céljából nem hozhatja forgalomba, vagy saját maga nem használhatja fel a XIV. mellékletben felsorolt anyagokat, kivéve, ha:

a) a 60–64. cikkel összhangban engedélyezték az adott anyag azon felhasználását önmagában, készítményben vagy olyan árucikké feldolgozva, amelynek céljából az anyagot forgalomba hozta vagy saját maga felhasználja; vagy

b) az adott anyag azon felhasználása, önmagában, keverékben vagy olyan árucikké feldolgozva, amelynek céljából az anyagot forgalomba hozta vagy saját maga felhasználja, az 58. cikk (2) bekezdésével összhangban mentesült a XIV. melléklet engedélyezési követelményei alól; vagy

[…]"

9 Az említett rendeletnek „A XIV. mellékletben feltüntetendő anyagok" címet viselő 57. cikke a következőképpen rendelkezik:

„Az 58. cikkben megállapított eljárással összhangban a következő anyagok tüntethetők fel a XIV. mellékletben:

a) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a 67/548/EGK irányelvvel összhangban az 1. vagy 2. kategóriába tartozó rákkeltő anyagként sorolják be;

b) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a 67/548/EGK irányelvvel összhangban az 1. vagy 2. kategóriába tartozó mutagén anyagként sorolják be;

c) olyan anyagok, amelyek teljesítik azon kritériumokat, amelyek alapján azokat a 67/548/EGK irányelvvel összhangban az 1. vagy 2. kategóriába tartozó reprodukciót károsító anyagként sorolják be;

d) az e rendelet XIII. mellékletében meghatározott kritériumokkal összhangban a perzisztens, bioakkumulatív és mérgező anyagok;

e) az e rendelet XIII. mellékletében meghatározott kritériumokkal összhangban a nagyon perzisztens és nagyon bioakkumulatív anyagok;

f) olyan anyagok – mint például az endokrin rendszert károsító tulajdonságokkal rendelkező anyagok, a perzisztens, bioakkumulatív és mérgező tulajdonságokkal rendelkező anyagok, vagy a nagyon perzisztens és nagyon bioakkumulatív anyagok –, amelyek esetében nem teljesülnek a d) vagy e) pont kritériumai, és amelyek esetében tudományosan igazolható módon megállapítják, hogy valószínűleg olyan súlyos hatást gyakorolnak az emberi egészségre és a környezetre, amely az a)–e) pontban felsorolt anyagokkal azonos mértékű aggodalomra ad okot, és amelyek meghatározására az 59. cikkben meghatározott eljárással összhangban eseti alapon kerül sor.”

10 A REACH-rendeletnek „Az 57. cikkben említett anyagok azonosítása” címet viselő 59. cikke szerint:

„(1) Az e cikk (2)–(10) bekezdésében meghatározott eljárást az 57. cikkben említett kritériumokat teljesítő anyagok azonosítása és a XIV. mellékletbe felvenni javasolt anyagok jelöltlistájának megállapítása céljából kell alkalmazni. […]

[…]

(3) A XV. melléklettel összhangban azon anyagok vonatkozásában, amelyek a véleménye szerint teljesítik az 57. cikkben meghatározott kritériumokat, bármely tagállam készíthet dokumentációt, amelyet továbbít az Ügynökségnek. […]

[…]

(7) Amennyiben észrevételeket tesznek, vagy az Ügynökség észrevételeket kap kézhez, az Ügynökség az (5) bekezdésben említett hatvannapos időszak végétől számított 15 napon belül a tagállami bizottság elé terjeszti a dokumentációt.

(8) Amennyiben e beterjesztéstől számított 30 napon belül a tagállami bizottság egyhangú megállapodást ér el az azonosítás tekintetében, az Ügynökség felveszi az anyagot az (1) bekezdésben említett jegyzékbe. Az Ügynökség az adott anyagot felveheti az 58. cikk (3) bekezdése szerinti ajánlásaiba.

(9) Amennyiben a tagállami bizottság nem ér el egyhangú jóváhagyást, a Bizottság az anyag azonosítására vonatkozó javaslattervezetet készít elő a tagállami bizottság véleményének kézhezvételét követő 3 hónapon belül. Az anyag azonosítására vonatkozó végső határozatot a 133. cikk (3) bekezdésében említett eljárással összhangban hozzák meg.

(10) Az anyag felvételéről szóló határozat meghozatalát követően az Ügynökség a weboldalán haladéktalanul közzéteszi és aktualizálja az (1) bekezdésben említett jegyzéket.”

11 Az említett rendelet 60–64. cikke szabályozza az engedélyezési eljárást.

12 Az 1907/2006 rendeletnek a XVII. melléklete (akrilamid) tekintetében történő módosításáról szóló, 2011. április 14-i 366/2011/EU bizottsági rendelet (HL 2011. L 101., 12. o.) úgy rendelkezik, hogy e táblázat az alábbi 60. bejegyzéssel egészül ki:

„(60) Akrilamid CAS-szám: 79–06–1	0,1 tömegszázalékos vagy azt meghaladó koncentrációban 2012. november 5. után nem hozható forgalomba, illetve nem használható habarcsokhoz sem anyagként, sem keverékek összetevőjeként.”

A jogvita előzményei

13 A megtámadott ítélet 1–10. pontjából kitűnik, hogy az ECHA a vitatott határozattal felvette az akrilamidot a REACH-rendelet XIV. mellékletébe felvenni javasolt anyagok jelöltlistájára, a 2. kategóriájú rákkeltő anyagként, illetve 2. kategóriájú mutagén anyagként történő besorolása okán.

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

14 2010. június 10-én a PPG és az SNF a vitatott határozat megsemmisítése iránti keresetet nyújtottak be.

15 A Törvényszék a 2011. szeptember 21-i, PPG és SNF kontra ECHA-végzésben (T-268/10, EU:T:2011:508) a keresetet mint elfogadhatatlant elutasította.

16 A 2013. szeptember 26-i PPG és SNF kontra ECHA-ítélettel (C-625/11 P, EU:C:2013:594), a Bíróság hatályon kívül helyezte a 2011. szeptember 21-i PPG és SNF kontra ECHA-végzést (T-268/10, EU:T:2011:508), az ügyet visszautalta a Törvényszék elé, és a költségekről nem határozott.

17 A Holland Királyság 2014. szeptember 16-án, a Bizottság pedig 2014. szeptember 17-én benyújtotta beavatkozási beadványát.

18 A megtámadott ítéletben a Törvényszék, miután elutasította az ECHA által felhozott elfogadhatatlansági kifogást, elutasította a PPG és az SNF fellebbezését, és kötelezte őket a költségek viselésére.

A felek kérelmei a Bíróság előtt

19 A PPG és az SNF azt kérik, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet a Törvényszékhez, és

– kötelezze az ECHA-t a költségek viselésére.

20 Az ECHA azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést, és a PPG-t és az SNF-t kötelezze a költségek viselésére.

21 A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság utasítsa el a fellebbezést.

A fellebbezésről

Az első jogalapról

A felek érvei

22 A PPG és az SNF azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az „intermedier” REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontjában szereplő meghatározásának értelmezésekor. A Törvényszék ugyanis a megtámadott ítélet 54–58. és 66–68. pontjában olyan feltételt állapított meg, amelyet e rendelkezés nem ír elő. Ez a kiegészítő feltétel az „intermedier” fogalmát kizárólag azokra az anyagokra

korlátozza, amelyek kémiai feldolgozásának „fő célja” egy másik anyag előállítása. E kiegészítés következményeként kikerül az intermedierek közül minden olyan anyag, amelyet valamely, ezen anyag végfelhasználásának megfelelő egyedi funkció betöltésének céljával szintetizálnak.

23 A Törvényszék által elfogadott értelmezés eredményeként a tömítési célra szánt poliakrilamid előállításához használt akrilamid nem minősíthető intermediernek. Az intermedierkénti minősítés ezen elutasítása azzal indokolható, hogy ebben a helyzetben az akrilamidot nem a poliakrilamid „gyártása céljából használják”, hanem e monomer „végfelhasználásáról” van szó.

24 Ezen értelmezés nyomán ráadásul a Törvényszék a megtámadott ítélet 56–58. pontjában elutasította a poliakrilamid előállítására használt akrilamid intermedierkénti minősítését, amennyiben e poliakrilamidot később elektroforézis-gélek gyártására használják, azzal az indokkal, hogy ezen átalakítás végső célja nem poliakrilamid előállítása, hanem a molekulák analitikus úton, elektroforézis által történő szétválasztása.

25 A Törvényszék tehát összemosta az akrilamid poliakrilamid előállítására történő felhasználását a poliakrilamid rendeltetésével, azaz a tömítési alkalmazással és az elektroforézissel. A Törvényszék így a kiindulási anyag átalakításának „fő célját” a szintetizált anyag „elsődleges felhasználásával” azonosította.

26 Azzal, hogy elutasította egy monomer intermedierkénti minősítését, a Törvényszék hallgatólagosan úgy tekintette, hogy ez az anyag nem szűnt meg létezni a polimerizáció végén, ellentétben azzal, amit a Bíróság állapított meg a 2009. július 7-i S.P.C.M. és társai ítéletének (C-558/07, EU:C:2009:430) 34. pontjában.

27 A PPG és az SNF azt állítják, hogy a Törvényszék értelmezése ellentétes a REACH-rendelet célkitűzésével és az ECHA az „Útmutató az intermedierekhez” (ECHA-2010-G-17-FR dokumentum) dokumentumával. Az intermedierekre egyedi rendszer vonatkozik, az említett rendelet (41) preambulumbekezdésében kifejtett, főként gyakorlati okokból, amely rendszerre egyfelől az említett rendelet 17. és 18. cikkében meghatározott különleges regisztrálási feltételek, másfelől, az ugyanezen rendelet VII. címe alóli mentesítés irányadó.

28 Ezen eltérésen alapuló rendszer létrehozásának oka, hogy az ilyen anyagoknak való kitettség korlátozott, ami ennek megfelelően más anyagokhoz képest kevésbé jelentős kockázati szintet eredményez.

29 Az ECHA és a Bizottság vitatja a PPG és az SNF érvelését.

A Bíróság álláspontja

30 Annak meghatározása érdekében, hogy megalapozott-e az első, arra alapított jogalap, hogy a Törvényszék az „intermedier” fogalma REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontjában szereplő meghatározásának értelmezésekor tévesen alkalmazta a jogot, emlékeztetni kell arra, hogy e rendelet az „intermedier” kifejezést főnévként használja, bizonyos anyagok meghatározására, amelyekre felhasználásuknál fogva olyan, eltérésen alapuló rendszer vonatkozik, amelyet az említett rendeletben előírt egyes kötelezettségeket érintően könnyítések jellemeznek.

31 A REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontjában szereplő meghatározással összhangban az „intermedier” kifejezés a szintézisnek nevezett kémiai folyamat révén másik anyaggá való átalakítás céljából gyártott, e folyamat során felhasznált anyagra vonatkozik.

32 Ezenfelül a REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontja három csoportra osztja az intermediereket. Az első a „nem elkülönített intermedier”, azaz az olyan intermedier, amelyet a szintézis során nem távolítanak el szándékosan abból a berendezésből, amelyben a szintézis végbemegy. A REACH-rendelet nem

alkalmazandó ezen első kategóriára a rendelet 2. cikke (1) bekezdésének c) pontja értelmében. A második kategória, „a telephelyen elkülönített intermedier” minden olyan intermedier, amelynek esetében a gyártásra és a szintézisre egyazon telephelyen kerül sor. A harmadik kategória, a „szállított elkülönített intermedier”, amelyet egyik telephelyről a másikra szállítanak. E két utóbbi kategória mentesül a rendelet VII. címe alól a rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja értelmében.

33 Ezekből az következik, hogy a REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontja szerint három feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy egy anyag felhasználását intermediernek lehessen tekinteni. Amint arra a főtanácsnok rávilágított indítványának 56. pontjában, e feltételek közül az első az anyag intermedierkénti gyártása vagy felhasználása során követett céltól függ, amely ezen anyag másik anyaggá történő átalakításában áll. A második feltétel ezen átalakítás gyakorlati módszerét érinti: azaz a „szintézisnek” nevezett kémiai folyamatot. A harmadik feltétel az anyagok azon felhasználására korlátozza az „intermedier” fogalmának hatályát, amelyek egy elkülönített, ellenőrzött környezetben zajlanak, amely környezet lehet akár az a berendezés, amelyben a szintézis végbemegy, akár az a telephely, ahol a gyártásra vagy a szintézisre sor kerül, vagy ahová az intermediert szállítják; a REACH-rendelet 3. cikkének 16. pontja magát a „telephelyet” is olyan közös helyszínként határozza meg, ahova az infrastruktúrákat és létesítményeket telepítették.

34 Jelen esetben az előző pontban említett első két feltételt illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 66. pontjában kimondta, hogy „az intermedier [REACH] rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározásából […] az következik, hogy valamely anyag intermedierként való azonosítása a gyártása és felhasználása során követett céltól függ. [E] meghatározás értelmében intermedier a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából szintézis során felhasznált anyag.” Ezzel az értékeléssel, amelyet lényegében a megtámadott ítélet 67. és 68. pontja megismétel, a Törvényszék helyesen értelmezte az „intermedier” fogalmát, és a PPG és az SNF állításával ellentétben nem alkalmazta tévesen a jogot e tekintetben.

35 Egyébiránt a megtámadott ítéletnek – az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatósága Törvényszék általi értékelésére vonatkozó – 50–58. pontjával szembeni kifogások lényegében azokat az indokokat kifogásolták, amelyek alapján a Törvényszék elutasította, hogy az akrilamidot úgy tekintse, mint amelyet kizárólag intermedierként használnak. E tekintetben, miután a megtámadott ítélet 51. pontjában megállapította, hogy az akrilamidot 99,9%-ban intermedierként használják, a Törvényszék a továbbiakat illetően úgy tekintette, hogy ezen anyag tömítőanyagokban és elektroforézis-gélek előállításához való használata nem minősíthető intermediernek.

36 Ami a tömítőanyagokat illeti, a Törvényszék lényegében úgy találta, hogy jóllehet az akrilamid használata ezen anyag poliakrilamiddá történő kémiai átalakításával jár, ezen eljárás elsődleges célja nem poliakrilamid előállítása, hanem tömítési funkció megvalósítása, amely a megtámadott ítélet 52. pontjában leírtak szerint különösen a vízszivárgások tömítését, a betonépítmények javítását és a talajnedvesség kezelését célzó felhasználást jelenti.

37 A Törvényszék így tehát kimondta a megtámadott ítélet 54. pontjában, hogy „a [REACH] rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározás szerint ugyanis az intermedier a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából kémiai feldolgozás (a továbbiakban: szintézis) során felhasznált anyag. A jelen ügyben vitathatatlan, hogy az akrilamid alapú tömítőanyagot vagy más anyag gyártásához vagy másik anyaggá, nevezetesen polimerré történő átalakítása céljából használják. Mindazonáltal, amint azt az ECHA kijelenti, az akrilamid felhasználásának célja nem az, hogy magát ezt az anyagot szintetizálják a [REACH] rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározás értelmében. Nem e másik anyag gyártása céljából használják, mivel a kémiai folyamat fő célja a tömítő funkció megvalósítása, amely akkor jön létre, ha az akrilamid alapú tömítőanyag polimerizálódik. Polimerizálódás által merev géllé szilárdul, amely nem ereszti át a vizet a tömítés célú alkalmazások során. Az akrilamid tömítőanyagként történő felhasználása tehát nem intermedier felhasználás, hanem az anyag végfelhasználása”.

38 Mindazonáltal rá kell mutatni arra, hogy mihelyst az adott anyag gyártásának és felhasználásának célja az, hogy egy másik anyaggá alakítsák, az említett rendelet 3. cikkének 15. pontjából eredő, az anyag „intermedierkénti” minősítéséhez szükséges három feltétel közül az első teljesül. Ugyanezen rendelet 3. cikkének 15. pontja nem fogalmaz meg semmilyen kiegészítő kritériumot, amelynek révén különbséget lehetne tenni e cél elsődleges vagy járulékos jellege szerint, vagy amelynek révén fel lehetne tárni, hogy az a kémiai folyamat, amellyel az anyagot egy másikká alakítják át, összemosódik-e az ezen anyag rendeltetése szerinti végfelhasználással.

39 Ennélfogva a Törvényszék azzal, hogy elutasította az akrilamid „intermedierkénti” minősítését a tömítési célra szánt poliakrilamiddá alakítás folyamatának keretében, helytelenül értelmezte a REACH-rendelet 3. cikkének 15. pontját, mivel olyan feltétellel egészítette azt ki, amelyet az nem írt elő.

40 Mindazonáltal e téves jogalkalmazás semmilyen kihatással nincs a megtámadott határozat érvényességére, mivel csak mellékes indokokra vonatkozik. A megtámadott ítélet 50–58. pontjában kifejtett, az elsőfokú eljárásban benyújtott kereset elfogadhatóságával kapcsolatos, a fellebbezés első jogalapjának tárgyát képező indokokból az a kétségbe nem vont következtetés adódik ugyanis a megtámadott ítélet 43. pontjában, hogy a vitatott határozat közvetlen hatást gyakorolhat ezen anyag szállítóinak jogi helyzetére. E közvetlen hatások az említett rendelet 31. cikke (9) bekezdésének a) pontjában előírt tájékoztatási kötelezettségből erednek, mivel az anyag REACH-rendelet 59. cikke szerinti eljárásnak megfelelően történő azonosítása olyan új információ, amely arra kötelezheti az említett szállítókat, hogy az említett 31. cikkben hivatkozott biztonsági adatlapot aktualizálják. Ebből következik, hogy az első fellebbezési jogalap, amennyiben a megtámadott ítélet 50–58. pontjára vonatkozik, hatástalan.

41 Az előbbi megfontolásokból kitűnik, hogy az első jogalapot, mint részben megalapozatlant és mint részben hatástalant, el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

42 A fellebbezés második, a megtámadott ítélet 64–71. és 77. pontjával szemben felhozott jogalapjával a PPG és az SNF azt kifogásolják, hogy a Törvényszék nem nyilatkozott a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapjukról, és ennélfogva megszegte indokolási kötelezettségét. A megtámadott ítélet ugyanis nem fejti ki azokat az indokokat, melyek alapján az e rendelkezésben világosan megfogalmazott mentességek nem terjednek ki a rendelet 59. cikkére.

43 Az ECHA és a Bizottság úgy érvelnek, hogy a megtámadott ítélet indokolása elegendő.

A Bíróság álláspontja

44 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a Törvényszéket terhelő indokolási kötelezettség értelmében a Törvényszéknek világosan és egyértelműen fel kell tüntetnie az általa alkalmazott érvelést, oly módon, hogy az érdekeltek megismerhessék a hozott határozat indokait, a Bíróság pedig gyakorolhassa felülvizsgálati jogkörét (lásd különösen: 2004. január 7-i Aalborg Portland és társai kontra Bizottság ítélet, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P és C-219/00 P, EU:C:2004:6, 372. pont; 2017. június 1-jei Universidad Internacional de la Rioja kontra EUIPO-végzés, C-50/17 P, nem tették közzé, EU:C:2017:415, 12. pont).

45 Jelen esetben, azt követően, hogy a megtámadott ítélet 63. pontjában ismertette a PPG-nek és az SNF-nek a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának megsértésével kapcsolatos érvelését, a Törvényszék a 64–71. pontban kifejtette azokat az indokokat, amelyek alapján úgy ítélte meg, hogy ez az érvelés nem megalapozott.

46 A megtámadott ítélet indokolása tehát világosan és egyértelműen feltünteti azokat az indokokat, amelyek alapján a Törvényszék elutasította a hozzá benyújtott kereset első jogalapját.

47 Ebből következik, hogy a második fellebbezési jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

48 E harmadik, a megtámadott ítélet 64–71. és 77. pontjával szemben felhozott jogalappal a PPG és az SNF úgy érvelnek, hogy a REACH-rendelet Törvényszék általi értelmezése, amelyre alapozva elutasította, hogy az intermedierek mentesíthetők lennének az e rendelet 59. cikkében előírt azonosítási eljárás alól, nyilvánvalóan ellentétes az említett rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának egyértelmű szövegével. Ez a rendelkezés az említett rendelet VII. címének egészére vonatkozik, kivétel nélkül. Ha az uniós jogalkotó ki akarta volna venni az azonosítási eljárást az intermedierek számára fenntartott mentesség hatálya alól, erről kifejezetten rendelkezett volna. Mivel e rendelkezés szövege teljesen egyértelmű, nem szükséges más értelmezési módszereket alkalmazni, mint a szó szerinti értelmezést.

49 A PPG és az SNF úgy vélik, hogy a Törvényszék megsértette a REACH-rendelet 59. cikkét, amikor a megtámadott ítélet 65. pontjában úgy tekintette, hogy e cikk értelmében minden „anyagnak” minősíthető intermedier alávethető az e rendelkezésben foglalt azonosítási eljárásnak, noha ezen 59. cikk a rendelet VII. címe alá tartozik. Azon körülmény, mely szerint egy anyag az említett rendelet 57. cikkében említett, különös aggodalomra okot adó lényegi tulajdonságokkal bír, nem jogosítja fel az ECHA-t e rendelet megsértésére.

50 A PPG és az SNF szerint a REACH-rendelet 59. cikkének a megtámadott ítélet 66. pontjában a Törvényszék által ismertetett értelmezése téves. Lehetőség van egy anyagnak az anyagok jelöltlistájára való felvételére annak megjelölésével, hogy a listára való felvétel nem érinti ezen anyag intermedierként használatát. Mivel az intermedier anyagok esetében nem cél, hogy bekerüljenek e rendelet XIV. mellékletébe, nincs ok arra, hogy felvegyék őket egy olyan listára, amelynek épp az a célja.

51 A Törvényszék által a megtámadott ítélet 69. pontjában tett megállapítás, amely szerint a REACH-rendelet 57. cikk az anyag lényegi tulajdonságaira vonatkozik, nem releváns az említett rendelet 2. cikke (8) bekezdése b) pontjának alkalmazásában.

52 Az ECHA és a Bizottság vitatja a PPG és az SNF érvelését.

A Bíróság álláspontja

53 A harmadik fellebbezési jogalap megválaszolása érdekében emlékeztetni kell azon összefüggésre, amelyben a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában szereplő mentességi rendszer alkalmazandó.

54 Az említett rendelet 1. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy e rendelet célja az emberi egészség és a környezet magas szintű védelmének, beleértve az anyagokkal kapcsolatos veszélyek felmérése alternatív vizsgálati módszereinek támogatását is, valamint az anyagok belső piaci szabad forgalmának biztosítása

a versenyképesség és az innováció ösztönzésével egyidejűleg. E célból ugyanezen rendelet létrehozza a vegyi anyagok ellenőrzésének – többek között regisztrálásukat, értékelésüket, valamint engedélyezésüket és alkalmazásuk esetleges korlátozásait is magában foglaló – integrált rendszerét (lásd különösen: 2017. március 15-i Polynt kontra ECHA-ítélet, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 20. pont).

55 Amint azt különösen a REACH-rendelet (69) és (70) preambulumbekezdése kiemeli, különös figyelmet kell fordítani a „különös aggodalomra okot adó” anyagokra. Ezek az anyagok ugyanis az e rendelet VII. címe szerinti engedélyezési rendszer alá tartoznak. Az említett rendelet 55. cikkéből az következik, hogy az engedélyezési rendszer célja „a belső piac megfelelő működésének biztosítása, valamint – egyidejűleg – a különös aggodalomra okot adó anyagok felhasználásából eredő kockázatok megfelelő ellenőrzésének és annak biztosítása, hogy ezeket az anyagokat fokozatosan megfelelő alternatív anyagokkal vagy technológiákkal helyettesítsék, amennyiben az gazdaságilag vagy műszakilag megvalósítható” (lásd különösen: 2017. március 15-i Polynt kontra ECHA-ítélet, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 21. pont).

56 Ezen engedélyezési rendszerben az első szakasz a különös aggodalomra okot adó anyagoknak a REACH-rendelet 57. cikkében foglalt kritériumok alapján történő azonosítására vonatkozó eljárás. A második szakasz ezen anyagoknak az e rendelet XIV. mellékletét alkotó, engedélyköteles anyagok listájára való felvétele, a harmadik és utolsó szakasz pedig az – adott esetben – egy különös aggodalomra okot adó anyag engedélyezéséhez vezető eljárás (lásd különösen: 2017. március 15-i Polynt kontra ECHA-ítélet, C-323/15 P, EU:C:2017:207, 22. pont).

57 A REACH-rendelet VII. címében előírt engedélyezési rendszer, valamint az emberi egészségnek vagy a környezetnek a vegyi anyagok felhasználásából eredő kockázatokkal szembeni védelmére irányuló uniós jogszabályi és rendeleti rendelkezések közötti összhang biztosítása érdekében ugyanezen rendelet 58. cikkének (2) bekezdése bizonyos felhasználások vagy felhasználási kategóriák számára lehetővé teszi, hogy az engedélyezési kötelezettség alóli mentességben részesüljenek, „amennyiben – az adott anyag felhasználása tekintetében az emberi egészség és a környezet védelmével kapcsolatos minimumkövetelmények meghatározásáról szóló meglévő különös közösségi jogszabályok alapján – a kockázatot megfelelően ellenőrzik”. Ez a mentességi mechanizmus elválaszthatatlan kapcsolatot feltételez az anyag és annak felhasználása vagy felhasználási kategóriái között (2017. július 13-i VECCO és társai kontra Bizottság ítélet, C-651/15 P, EU:C:2017:543, 30. és 37. pont).

58 A REACH-rendelet 58. cikkének (2) bekezdésében előírt különös mentességen kívül e rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja általános mentességet határoz meg, amelynek értelmében „a telephelyen elkülönített intermedierek és a szállított elkülönített intermedierek mentesülnek” az említett rendelet VII. címe alól.

59 Ez utóbbi rendelkezés, szó szerint értelmezve, amint azt a PPG és az SNF teszik, azt jelentené, hogy valamennyi telephelyen elkülönített vagy szállított elkülönített intermedierként felhasznált anyag ez alapján automatikusan mentesülne a REACH-rendelet VII. címének rendelkezéseinek összessége alól. Az ilyen anyag így kikerülne e rendelet 59. cikkében előírt azonosítási eljárás alól, még akkor is, ha a lényegi tulajdonságai miatt ez az anyag az említett rendelet 57. cikke alá tartozna, és ennek következtében különös aggodalomra okot adó anyagnak kellene tekinteni. Ugyanezen rendelet VII. címének 2. és 3. fejezete által szabályozott engedélyezési eljárás szintén nem lenne egy ilyen anyag esetében így alkalmazható.

60 Az ilyen szó szerinti értelmezés nyilvánvalóan ellentétes a REACH-rendeletnek az emberi egészség és a környezet védelmére irányuló – a jelen ítélet 54. és 55. pontjában is említett – céljával. Ezenfelül összeegyeztethetetlen e rendelet rendszerével.

61 Amint arra a főtanácsnok is emlékeztetett indítványa 85–87. pontjában, a REACH-rendelet 3. cikke az „intermedier” fogalmát meghatározó 15. pontjának és e rendelet VII. címe rendelkezéseinek együttes olvasatából kitűnik, hogy e rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában meghatározott

mentességet úgy kell értelmezni, hogy az a telephelyen elkülönített vagy szállított elkülönített intermediernek minősíthető anyagoknak kizárólag a felhasználására alkalmazható. E mentesség tehát nem alkalmazható a VII. cím rendelkezéseire, amelyek az anyagokat nem a felhasználásukhoz vagy felhasználási kategóriáikhoz kapcsolódó elemek alapján szabályozzák

62 Következésképpen a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában meghatározott mentesség kizárólag az e rendelet VII. címe 2. és 3. fejezetében előírt engedélyezési eljárást érinti. Ezen eljárásnak ugyanis éppen az a célja, hogy egy különös aggodalomra okot adó anyag esetében engedélyezhető felhasználásokat és felhasználási kategóriákat meghatározza, többek között az említett rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában meghatározott általános mentességre figyelemmel.

63 Ezzel szemben ez a mentesség nem alkalmazható a REACH-rendelet VII. címének rendelkezéseire, melyek az anyagokat a lényegi tulajdonságaik alapján szabályozzák. E rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjával tehát nem ellentétes az, hogy egy anyagot különös aggodalomra okot adó anyagként azonosítsanak az említett rendelet 57. cikkében előírt kritériumok alapján, még ha ezt az anyagot kizárólag telephelyen elkülönített vagy szállított elkülönített intermedierként is használják.

64 Amint azt a főtanácsnok indítványának 83. pontjában megállapította, a REACH-rendelet előkészítő munkálataiból kitűnik, hogy az engedélyezési eljárás és a telephelyen elkülönített vagy szállított elkülönített intermedierként felhasznált anyagokra vonatkozó mentesség közötti ilyen kapcsolat létjogosultsága abból ered, hogy természetüknél fogva e felhasználások nem adnak okot aggodalomra, és így mentesülhetnek az engedélyezi eljárás alól.

65 Ennélfogva a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 66. pontjában megállapította, hogy „[a]z intermedier [REACH] rendelet 3. cikkének 15. pontjában foglalt meghatározásából […] az következik, hogy valamely anyag intermedierként való azonosítása a gyártása és felhasználása során követett céltól függ. Amint arra a jelen ítélet már emlékeztetett […], e meghatározás értelmében intermedier a kémiai feldolgozás céljából gyártott és annak során felhasznált vagy másik anyaggá való átalakítás céljából szintézis során felhasznált anyag. Amennyiben főszabály szerint minden anyagról elmondható, hogy azt kémiai feldolgozás céljából gyártják, és annak során másik anyaggá való átalakítás céljából szintézis során használják fel, vagyis intermedier helyzetben lehet, azon tény alapján, hogy a jelen esetben egy anyag intermedier helyzetű, ezen anyag nem mentesülhet [e] rendelet 59. cikke szerinti azonosítási eljárás alól”.

66 Mivel ez a jogi indokolás elegendő az első fokon előterjesztett első jogalap elutasításának jogszerű igazolására, a fellebbezés harmadik jogalapját mint megalapozatlant el kell utasítani.

A nyilvánvaló mérlegelési hibára alapított, negyedik jogalapról

A felek érvei

67 A PPG és az SNF azt kifogásolják, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 69–79. pontjában elutasította azon érvelést, melyben azt állították, hogy az ECHA nyilvánvaló értékelési hibát követett el, amikor nem vette figyelembe a REACH-rendelet XV. mellékletének megfelelően elkészített dokumentációban szereplő adatokat. A Törvényszék ugyanis úgy találta, hogy e rendelet XV. mellékletében említett adatok nem relevánsak egy anyagnak az említett rendelet 59. cikke szerinti eljárás keretében történő azonosítása szempontjából.

68 Ez az értékelés téves. E dokumentáció összeállítása ugyanis az első szakasza egy anyag engedélyezési eljárásának, és ennek minden releváns információt tartalmaznia kell annak meghatározása érdekében, hogy az adott anyagot fel kell-e venni a jelöltlistára és a REACH-rendelet XIV. mellékletébe. Az

említett dokumentációban e rendelet XV. mellékletének megfelelően az anyag lényegi tulajdonságain kívül a felhasználással, az expozícióval, az alternatív anyagokkal és a kockázatokkal kapcsolatos információkat is fel kell tüntetni.

69 Jelen esetben az ECHA rendelkezésére álló bizonyítékokból kitűnik, hogy az akrilamidot kizárólag intermedierként használják. A PPG és az SNF szerint az ECHA-nak e bizonyítékokat alaposan és pártatlanul kellett volna megvizsgálnia (1991. november 21-i Technische Universität München ítélet, C-269/90, EU:C:1991:438, 14. pont). Az említett bizonyítékok alátámasztották volna, hogy teljesülnek a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában meghatározott mentesség alkalmazási feltételei.

70 Az ECHA és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

71 Amint a jelen ítélet 63. pontjában már megállapítást nyert, a REACH-rendelet 2. cikke (8) bekezdésének c) pontjával nem ellentétes az, hogy egy anyagot különös aggodalomra okot adó anyagként azonosítsanak az említett rendelet 57. cikkében előírt kritériumok alapján, még ha ezt az anyagot kizárólag telephelyen elkülönített vagy szállított elkülönített intermedierként is használják.

72 A Törvényszék ennélfogva nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor kimondta a megtámadott ítélet 69. pontjában, hogy „még azt feltételezve is, hogy [a Holland Királyság által az e rendelet XV. mellékletével összhangban összeállított] dokumentáció kizárólag ezen anyag intermedierként történő felhasználásait említi példaként, ez nem releváns az akrilamidnak az [említett] rendelet 57. cikkében foglalt kritériumokat teljesítő különös aggodalomra okot adó anyagként való azonosítása szempontjából, tekintve, hogy ezen információk csak az akrilamid benne rejlő jellemzőire vonatkoznak”.

73 Ugyanezen okból a megtámadott ítélet 70. és 77. pontjában kifejtett, hasonló indokok szintén nem tartalmaznak téves jogalkalmazást.

74 Ennélfogva a negyedik jogalapot el kell utasítani mint megalapozatlant.

Az ötödik és hatodik jogalapról

A felek érvei

75 Ötödik jogalapjukban a PPG és az SNF a megtámadott ítélet 93. pontját kifogásolják, melyben a Törvényszék elutasította az arányosság elvének megsértésére alapított érvelésüket. Úgy vélik, létezik a vitatott határozathoz képest kevésbé korlátozó alternatíva, mely az akrilamidnak a jelöltlistára való felvételében áll, előírva, hogy ez az azonosítás és e felvétel nem befolyásolják ezen anyag intermedierkénti használatát.

76 Hatodik jogalapjukban a PPG és az SNF arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet 93. pontjának hiányos az indokolása.

77 Az ECHA és a Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

78 Amint a jelen ítélet 62. pontjában már megállapítást nyert, a REACH-rendelet VII. címe 2. és 3. fejezetében előírt engedélyezési eljárásnak az a célja, hogy egy különös aggodalomra okot adó anyag esetében engedélyezhető felhasználásokat és felhasználási kategóriákat meghatározza, többek között az e rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontjában meghatározott általános mentességre figyelemmel.

79 E körülmények között egy anyagnak az említett rendelet XIV. mellékletébe felvenni javasolt anyagok jelöltlistájára való felvételét egy olyan megjegyzéssel egészíteni ki, mely szerint e felvétel nem befolyásolja az ugyanezen rendelet 2. cikke (8) bekezdésének b) pontja alapján mentesülő felhasználásokat, csupán megismételné azt, ami a REACH-rendeletből már amúgy is következik. Amint arra a főtanácsnok indítványának 116. pontjában rámutat, egy ilyen intézkedés teljességgel irreleváns lenne az arányosság elvének alkalmazása szempontjából.

80 Következésképpen a Törvényszék, amikor a megtámadott ítélet 93. pontjában azon indokkal utasította el a PPG és az SNF érvelését, hogy „a jogalkotó az intermedierekre vonatkozóan különös szabályokat vezetett be a [REACH-rendelet] 2. cikke (1) bekezdésének c) pontjában és (8) bekezdésének b) pontjában”, nem alkalmazta tévesen a jogot, és eleget tett indokolási kötelezettségének.

81 Ennélfogva az ötödik és a hatodik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

82 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

83 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. Ugyanezen szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében – amely a 184. cikk (1) bekezdése szerint a fellebbezési eljárásban is alkalmazandó – a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

84 Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése – amelyet ugyanezen szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében szintén alkalmazni kell a fellebbezési eljárásban is – előírja, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket.

85 A PPG-t és az SNF-t, mivel pervesztesek lettek, az ECHA kérelmének megfelelően kötelezni kell őket a költségek viselésére.

86 Az elsőfokú eljárásba beavatkozó Holland Királyság és a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság a Polyelectrolyte Producers Group GEIE (PPG)-t és az SNF SAS-t kötelezi a saját költségeiken felül az Európai Vegyianyag-ügynökség (ECHA) részéről felmerült költségek viselésére.

3) A Holland Királyság és az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Aláírások

i — A jelen szöveg kulcskifejezéseket tartalmazó részében, 1., 6., 33., 55., 56., 61-64., 72., 78. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.